

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

14 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Timotin Leonid și avocatul său Scutaru Ana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2015 și a sentinței Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 10 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Timotin Leonid Piotr, născut la 14 martie 1976, originar și domiciliat mun. Chișinău or. Durlești str. 27 august, 92.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 21.12.2014-10.03.2015

2. instanța de apel: 06.04.2015-02.06.2015

3. instanța de recurs: 15.07.2015 - 14.10.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 10 martie 2015, Timotin Leonid Piotr, a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Timotin L. pe parcursul nopții din 05 septembrie 2014 spre 06 septembrie 2014 în jurul orei 08:16 min., aflându-se în curtea blocului locativ amplasat pe str. Ion Creangă, 49/3, mun. Chișinău, în urma unui conflict cu Duhnovschi T. a aplicat ultimului mai multe lovituri cu pumnii în regiunea capului, provocându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 137/1781 din 24 octombrie 2014 vătămări grave ale integrității corporale, în urma cărora Duhnovschi T. la 09 septembrie 2014 a decedat.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului a fost calificată *de drept* în baza art. 151 alin. (4) Cod penal și anume – *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei.*

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1 Procurorul, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care Timotin L. să fie condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, la 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a fost invocat:

- inculpatul se află în stare de recidivă periculoasă, fiind anterior judecat de mai multe ori;
- la stabilirea pedepsei, prima instanța neargumentat a stabilit inculpatului pedeapsa de 10 ani închisoare cu executare, deoarece art. 151 alin. (4) Cod penal prevede închisoare de la 12 ani la 15 ani.

3.2 Inculpatul, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie recalificate acțiunile sale în baza altui articol, considerând că nu i-a aplicat lui Duhnovschi T. vătămări grave, motiv din care moartea părții vătămate nu putea surveni.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către inculpat, admis apelul declarat de către procuror, casată sentința în partea numirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Timotin L. a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 14 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis. În rest sentința a fost menținută

5. În motivarea soluției adoptate, deși inculpatul vina a recunoscut-o parțial, instanța de apel a considerat că vina acestuia în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin declarațiile martorilor Lomaichina E. (f.d. 193-194 vol. 1), Harea R. (f.d. 196 vol. 1), Martin G. (f.d. 195 vol. 1) și Sapeghin L. (f.d. 197-198 vol. 1) precum și materialele cauzei: procesul-verbal de cercetare la fața locului (f.d. 6-10 vol. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 137/1781 din 20 octombrie 2014 (f.d. 35-36 vol. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 793 din 29 septembrie 2014 (f.d. 39-40 vol. 1);

În opinia instanței de apel, prima instanță analizând probele administrate în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești a stabilit corect situația de fapt și a încadrat juridic faptele reținute în sarcina inculpatului, în baza art. 151 alin. (4) Cod penal. Totuși, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont la stabilirea pedepsei aplicate inculpatului de alte circumstanțe reale la comiterea infracțiunii imputate acestuia și anume, comiterea repetată a unei infracțiuni deosebit de grave în stare de recidivă periculoasă. Mai mult ca atât instanța de apel a statuat că sancțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal prevede o pedeapsă cu închisoarea de la 12 la 15 ani, iar termenul de 10 ani numit de prima instanță nu este proporțional faptelor comise de către inculpat, cauza data ne fiind examinată în procedură simplificată și ne fiind constatate careva circumstanțe excepționale ce ar permite stabilirea unei pedepse sub limita minimă de pedeapsă.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recursuri ordinare declarate de către avocatul Scutaru Ana și inculpatul Timotin L., prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile inculpatului să fie recalificate din art. 151 alin. (4) Cod penal, în art. 149 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse minime prevăzut la acest articol. În drept, recurenții își întemeiază recursurile declarate în baza art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală invocând următoarele motive:

- instanțele de fond nu au stabilit motivul și scopul săvârșirii infracțiunii;

- inculpatul nu a prevăzut și nu a dorit survenirea consecințelor deși ar fi putut să le prevadă, adică fapta a fost comisă din imprudență, dar nu din intenție directă;

- instanța de apel eronat a constatat că acțiunile inculpatului au fost intenționate calificând faptele acestuia în baza art. 151 alin. (4) Cod penal;

- instanța de apel în hotărârea sa nu a descris latura obiectivă și cea subiectivă.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, menționând că reieșind din textul acestora, autorii își exprimă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă reaprecierea probelor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală. Mai menționează că, recursurile declarate nu conțin argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Autorii își întemeiază recursurile sale în baza art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

Colegiul penal reține din textul recursurilor că, aceștea critică hotărârile judecătorești în partea încadrării juridice a faptelor inculpatului, considerând că instanțele de judecată eronat au constatat că acțiunile inculpatului au fost intenționate, calificând faptele ultimului în baza art. 151 alin. (4) Cod penal; inculpatul nu a prevăzut și nu a dorit survenirea consecințelor deși ar fi putut să le prevadă, adică fapta a fost comisă din imprudență, dar nu din intenție directă urmând a fi încadrată în prevederile art. 149 alin. (1) Cod penal.

La prezența temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs remarcă că, e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Prin urmare, instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Așadar, având în vedere argumentele recursurilor și pretinsa eroare de drept la care se referă recurenții, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că, la judecarea apelului, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de calificare a acțiunilor inculpatului, în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat.

Probele prezentate, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul, Timotin L., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal și anume, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei*.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Criticile recurentului referitor la faptul precum că, instanța de apel în hotărârea sa nu a descris latura obiectivă și cea subiectivă sânt neîntemeiate, deoarece din cuprinsul acestei hotărâri, Colegiul constată că, este descrisă latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, fiind menționat desfășurat prin care acțiuni anume ale inculpatului s-a realizat latura obiectivă a infracțiunii imputate ultimului, și care de fapt reieșind din declarațiile inculpatului pe tot parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești nu a negat fapta prejudiciabilă săvârșită. Cât privește argumentul de nedescrisie a laturii subiective și neindicării motivului și scopului infracțiunii săvârșite de inculpat, în viziunea instanței de recurs, acesta nu este suficient pentru a desființa hotărârea instanței de apel, în prezenta speță, deoarece din studiul prezentei hotărâri, rezultă că acest element al infracțiunii a fost dedus în urma analizei cumulului de probe menționat în pct. 5 al prezentei decizii. Potrivit doctrinei penale în cazul infracțiunilor prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, dacă intenția făptuitorului a fost directă sau indirectă, aceasta se stabilește analizând circumstanțele factice ale celor comise: obiectul vulnerant folosit; zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență; intensitatea actelor de violență; gravitatea leziunilor corporale; comportamentul ante - și postagresional al făptuitorului etc.

Așadar, din declarațiile inculpatului și a martorilor, rezultă că în urma unui conflict iscat în ziua săvârșirii infracțiunii, după consumarea băuturilor alcoolice, victima, Duhnovschi T., l-a numit cu cuvinte necenzurate pe inculpat lezându-i ultimului onoarea și demnitatea. Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanța de apel întemeiat a reținut declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale, atât în calitate de bănuț, cât și de învinuit, prin care acesta a recunoscut că victima a manifestat față de el un comportament urât, și în rezultat i-a aplicat lovituri victimei Duhnovschi T., În urma aplicării acestor lovituri, potrivit raporturilor de expertiză medico-legale nr. 137/1781 din 20 octombrie 2014, (f.d. 35-36 v. 1) și nr. 739 din 29 septembrie 2014 (f.d. 39-40 vol. 1) victimei, i-au fost cauzate vătămări corporale grave care au provocat decesul. Faptul că a avut loc acest conflict a fost confirmat direct prin declarațiile inculpatului, care a relatat că i-a aplicat lui Duhnovschi T. câteva lovituri (f.d. 199-200 v. 1).

În ce privește alegațiile recurenților, precum că instanțele de judecată la stabilirea vinovăției inculpatului au dat o mai mare însemnătate intenției și consecințelor survenite în urma săvârșirii faptei prejudiciabile, instanța de recurs le apreciază ca neîntemeiate, deoarece precum indică considerentele teoretice mai sus menționate, anume

circumstanțele faptice printre care și gravitatea leziunilor corporale au importanță la stabilirea laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal.

Referitor la argumentul invocat în recursul apărătorului precum că faptei săvârșită urma a fi încadrată în baza prevederilor stipulate de art. 149 alin. (1) Cod penal, Colegiul îl consideră neîntemeiat și declarativ menționând, că lipsirea de viață din imprudență constituie rezultatul indisciplinei, neatenției și lipsei de precauție a făptuitorului, iar în cauza respectivă inculpatul în urma unui conflict iscat spontan a aplicat victimei cu intenție lovituri pentru a-și manifesta supremația sa, tot din declarațiile inculpatului rezultă că după altercațiile iscate între cei doi, inculpatul a plecat lăsând victima la pământ și neacordându-i ajutorul de care acesta avea nevoie, astfel manifestând o indiferență față de ultimul, acceptând intenționat orice consecințe.

De asemenea, Colegiul consideră neîntemeiate și argumentele recurenților, precum că în hotărârile judecătorești adoptate la caz nu este indicat motivul și scopul săvârșirii infracțiunii, deoarece potrivit doctrinei penale aceste semne secundare ale laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, nu au relevanță la calificare.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, Timotin L., în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal și în cele din urmă temeiul pentru recurs invocat și stipulat la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse mai sus, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, nefiind identificată de instanța de recurs careva erori judiciare, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare declarate.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Timotin Leonid și avocatul său Scutaru Ana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Timotin Leonid Piotr**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 11 noiembrie 2015.

Președinte
Judecător
Judecător

Gordilă Nicolae
Covalenco Elena
Diaconu Iurie